

ЛЕОНИД ЛЕНЧ ФАТАЛНАТА ЖЕНА

Превод от руски: София Бранц, 1980

chitanka.info

С нея ме запозна една Серафима Степановна, на шега наричана от познатите ѝ Семирамида Стакановна заради асирийските цепки на дивите ѝ, черни като въглен очи. Семирамида Стакановна подготвя за някакво незнайно издателство така наречените тематични сборници със странни заглавия от рода на: „Сиренето в класическата и в съвременната литература“ (откъси и фрагменти), „Цвеклото се смее“ (хумор и сатира за цвеклопроизводителите) и т.н., и т.н.

Сборници от подобен род и до днес се издават у нас, непродадени събират прах по книжарските лавици, после върху позорните маси с укоризнен надпис: „Преоценени книги“, след това се предават за вторични суровини, вторичните суровини се преработват на хартия и отново се публикуват тематични сборници!

Семирамида е рядко осведомено същество. Обаждате ѝ се по телефона, питате я: „Какво се чува?“ и моментално научавате всичко. Научавате кой се е развел вече с жена си и кой възнамерява да се разведе, кой с кого има „страхотен флирт“, кой „явно ще изсърба попарата“ и кой „явно ще отърве кожата“, „ще видите, че никаква награда няма да получи“. Всичките ѝ сведения са от „първа ръка“, „абсолютно точни“ като „аптекарска везна“.

Като правило, везната на Семирамидината аптека често подлъгва стопанката си, но Семирамида хич не се притеснява.

— Тогава нещата бяха точно такива, каквито ви ги казах. А после ситуацията се промени и това е. Всичко, друже мой, тече, всичко се променя, както е казал един умен древен персиец... как беше?... Херодонт?... Хлородонт?...

— По-точно грък, Серафима Степановна. И по-точно Херодот. Но иначе го е казал Хераклит.

— Да де, нали и аз това казвам: казал го е Херодот, но друг скот!

Семирамида е заклетата стара бекярка. На колко е години? На колкото е и Агасфер! Тя е един многократно описван, вечен женски тип и причината така подробно да говоря за нея се състои в това, че Семирамида Стакановна изигра голяма роля в случката, която ви разказвам.

Всичко започна по най-банален начин в курортния парк на един от черноморските санаториуми.

Бях пристигнал там привечер, дадох ми стая, подредих си багажа и преди вечерята излязох в парка да се поразходя.

Семирамида Стакановна се зададе насреща ми подръка с някаква жена, на която отначало не обърнах внимание — прекалено ослепително-многоцветна ми се стори отпочиналата и освежена Семирамида. Прошарените ѝ късо подстригани къдрици бяха вързани с алена панделка, лудият блясък на дивите ѝ очи беше станал съвсем непоносим, мършавият ѝ дълъг и почти черен от слънцето врат, окичен с дрънчащ гердан, или цигански, или латиноамерикански, всяка топка колкото орех.

Цялото това великолепиe беше увенчано от малинените нокти на босите ѝ крака, обути с вървени сандали.

Поздравих. Семирамида, не знам защо, бурно ми се зарадва:

— Добър вечер, миличък! Кога пристигнахте?

— Преди около час.

— Сам? Или с жена си?

— Сам. Ние винаги почиваме отделно.

— И не смятате ли това за опасно?

Свих рамене. Семирамида подскочи:

— Запознайте се, ако обичате, с Наталия Сергеевна!

И тогава видях, че спътницата ѝ е много мила жена, че има златистата кожа на тъмна блондинка, красива, стройна, леко пълна фигура и синьо-сиви добри очи с израз на учудване и замислена разсеяност. Ръката ѝ — отпусната, мека, сякаш без кости.

Разменихме някакви незначителни фрази и тримата тръгнахме към столовата — вече бяха звънили за вечеря.

Наталия Сергеевна ни остави двамата със Семирамида — трябвало нещо да вземе от стаята си.

— Бива ли я? — закачливо ме попита Семирамида.

— Бива я!

— Мъжете са луди по нея! Тук беше на почивка... (Семирамида изрече едно доста известно литературно име), той се влюби в Натали до смърт, кълнеше ѝ се, че ще зарече семейството си, всичко ще остави, само тя да се съгласи да му стане жена.

— И тя?

— Остана непристъпна и студена като лед.

— А той?

— Той от мъка наддаде три кила и си замина без време, цял в сълзи облян... После тук безумстваше един солиден южен другар...

Такъв, нали ги знаете... черни вежди, корем и шапка. Каква страстна любов! Насмалко да се самоубие заради нея.

— Какво му попречи?

— Вечерта тръгнал към морето да се дави, минал само за миг през кръчмата да изпие последна чаша вино... там нещо станало — с една дума, намерил се в милицията. На сутринта Натали отива да се къпе, а той, горкият, вече остриган, мете плажа... Защо не я поухажвате малко...

Вяло се пошегувах, че такава фатална жена, която е в състояние един от ухажорите си да докара до напълняване, а друг до нула номер, не е моят идеал, и също се прибрах — да си взема цигарите.

... Смятам, че днешните скоротечни курортни флиртове са непоносимо пошли и мръсни. Времето на чеховските „дами с кученца“ е отминало, ако не за друго, заради това, че днешната Ана Сергеевна с бялото ѝ кученце чисто и просто няма да я пуснат нито в санаториум, нито в почивен дом, нито в хотел, нито в частен дом. Освен това... аз обичам жена си, и толкова.

Кълна ви се, че през следващите десет дни се срещам и разговарях с Наталия Сергеевна точно три пъти.

Първия път в града, до павилиончето за чебуреци. Объркана, пламнала от притеснение, тя стоеше с нахапан чебурек в ръка, без да знае какво да прави, готова да заплаче. Оказа се, че когато започнала да яде третия чебурек, се сетила, че е забравила в санаториума портмонето с парите. Платих вместо нея и я изпратих. После имахме колективна разходка по море с катер — бях седнал на кърмата до Натали. И, последно, веднъж се разходихме след вечеря с нея из парка. Това е! Стори ми се мила, симпатична — нищо повече. Мъжът ѝ бил естраден пианист, имала две деца. Нищо „фатално“ — на пръв поглед — нямаше в нея, уверявам ви!

От санаториума си заминаха двете заедно със Семирамида Стакановна. Излязох да ги изпратя. Дойде автобусът за гарата. Сбогувах се с двете жени и Наталия Сергеевна тръгна да се качва в рейса.

Семирамида ме дръпна настрана и с блеснали диви асирийски очи изрече със страстен шепот:

— Вие сте умен човек, умен!

— Защо да съм умен, Серафима Стенановна?

— Защото много умно се държите! Браво, браво! Никой не би се досетил!

Поразтревожих се.

— За какво не би се досетил?

— За вас и Натали... Миличък, аз ви съветвам... подгответе Лизонка, напишете ѝ отгук... Аз ви разбирам и не ви осъждам... Натали е такава жена... Ах, горката, горката Лиза!

Свят ми се зави.

— Какви ги говорите, Серафима Степановна?! Господи, какви глупости!

— Пред мен защо да се преструвате?... Напишете на Лиза — така ще е по-добре. Иначе ужас — прибирате се и изведнъж като гръм от ясно небе: напускам те!

Автобусът забуча сърдито. Семирамида викна: „Идвам, идвам!“, махна ми за сбогом и се затича към рейса.

След като анализирах случилото се, аз се успокоих и дори се настроих на хумористична вълна. Особено ми бяха смешни напътствените ѝ думи за „гръм от ясно небе“.

Обаче гръм удари и светкавица блесна! Това се случи пет дни след заминаването на Наталия Сергеевна и Семирамида, когато ми донесоха телеграма-светкавица от четири думи и без подпис:

Зная всичко ключовете съседите.

Веднага поръчах светкавичен междуградски разговор, но моят телефон не отговори. Не отговори и на следващия ден и на по следващия. Накратко казано, изписах се от санаториума дванадесет дни предсрочно и си заминах, изпълнен с тревога и злоба.

Връчвайки ми ключовете от къщи, съседката ме изгледа с упрек в очите, но нищо не каза. Знаех приблизително къде може да се укрива Лиза, но понеже познавах добре характера на жена си, реших отначало да проведе едно следствие и да изясня всички подробности, и чак след това да издира неуравновесената си съпруга.

Спилах Семирамида в нейното издателство. Беше седнала на бюрото си в една стая за пет души, пушеше и разправяше нещо на висок глас.

Извиках я с пръст в коридора, заклеших я на едно удобно място с канцеларски кантонерки и поисках обяснение. Тя отначало отричаше и нищо не признаваше, но после се „отвори“ и ми каза, че ѝ било „много жал за горката Лиза“, та решила да я „подготви“.

— Но защо сте си наумили, че „флиртувам“ с Наталия Сергеевна? Отговаряйте! Само истината!

— Тя самата ми го каза.

— Лъжете.

Тогава Семирамида започна конвулсивно да се кълне. Докато се кълнеше в „праха на покойната си майчица“ и в собствената си съвест, не ѝ вярвах, но когато каза: „Нека в редакцията свалят новия ми тематичен сборник «Поетите за инкубаторното отглеждане на пилета», ако ви лъжа!“ — трепнах.

— Дайте ми телефона и адреса на вашата Натали.

— С удоволствие.

... След час вече се намирах на петия етаж на една нова сграда пред вратата на Наталия Сергеевна и с всичка сила натисках бутона на електрическия звънец.

Отвори ми самата домакиня — още по-напълняла, както ми се стори, несресана, по пенъорче.

— Много се радвам да ви видя — каза тя с нескривано учудване. — И мъжът ми би се радвал, но го няма вкъщи, на гастроли е. Влезте, заповядайте, още не съм разтребила — не обръщайте внимание.

Влязохме в една скромно мебелирана стая, изглежда, трапезария, ако се съди по голямата кръгла маса, седнахме. Вратата за другата стая беше затворена.

— Мамо! — чу се изведнъж капризно, настойчиво детско гласче.

— Какво искаш?

— Свърших.

— Ще поседиш още малко.

Наталия Сергеевна леко се изчерви и смутено ми каза:

— По-голямото го уредихме в детска градина, това е малкото... Нещо е ял, едва сварвам, с извинение, да го слагам на гърнето... Какво ви води при мен?

Реших да пристъпя направо към същината.

— Наталия Сергеевна, защо сте казали на Серафима Степановна, че съм влюбен във вас и съм щял да напускам жена си?

И пак като пред павилиона за чебуреци алено сияние озари бузите на фаталната жена. Тя сведе глава. Дълго време мълча.

— Защо, Наталия Сергеевна?

Тя вдигна глава, в очите ѝ имаше онзи израз на разсеяна замисленост, който бях забелязал още при запознаването ни.

— Добре, ще ви кажа... Вие сте писател, психолог... Ще ме разберете и няма да ме упреквате... тоест може би ще ме упрекнете, но не така строго. Защото толкова ни е тежък животът на нас, домакините, както ни наричат... Мъжът ми е диабетик, трябва да му готвя диетично, ето и децата... ту са болни, ту са капризни... голямото пране го давам навън, малките неща сама...

Не издържах:

— Много ви съчувствам, но какво общо имам аз?

— Нищо, разбира се. Просто се случихте, с извинение, подръка. Веднъж в годината ще се измъкнеш на почивка, или дори през година, и ти се ще малко да се развлечеш... да си спомниш, че някога си била интересна жена... Не мислете лошо за мен, аз много обичам мъжа си... Всичко е само така... за илюзия!

— И онзи, дето бил наддал три кила заради вас — и той ли е илюзия?

— И той.

— И южният другар, дето го остригали в милицията — също ли е илюзия?

— И той. Само че, струва ми се, че този другар и без мене щяха да го подстрижат!

— За вас са илюзии, но мен жена ми ме напусна заради вас! — казах аз, като се мъчех да не се усмихна.

Тя плесна с ръце.

— Ох, боже, каква неприятност. Сигурно Сима го е раздрънкала. Тя повярва за всичко, но аз я молих да мълчи. Искате ли да се обадя на вашата Лиза по телефона и да ѝ обясня всичко?

— Но аз не знаем къде е!

— Тогава вижте какво... (Наталия Сергеевна за миг се замисли.) Ще ѝ напиша една бележка, а вие, когато се видите с нея, ще ѝ я дадете. Бива ли?

На това място вратата се отвори и в трапезарията влезе едно абсолютно голичко момченце, много хубавко — къдраво, с кръгло

коремче и с всичките останали атрибути на ангелчетата от италианските фрески, само без крилца на гърба. То пъхна пръстче в устата си и се втренчи ужасено в мен.

— Стой малко с чичото! — каза му Наталия Сергеевна и изчезна през вратата.

Ангелчето изведнъж изкриви лице и взе да вие:

— Ма-мо!

От другата стая се дочу гневно:

— Чакай малко! Сега ще те сложа!

Наталия Сергеевна се върна с плик в ръка.

— Заповядайте! И не ми се сърдете, миличък!... Разберете ме като психолог.

Сбогувахме се приятелски и си тръгнах. На стълбището извадих от плика писмото на Наталия Сергеевна, адресирано до жена ми, и го прочетох. Тя беше написала следното:

Скъпа Елизавета Семьоновна! Всичко е лъжа, не вярвайте на никого. Ако искате, елате у нас и всичко ще разберете. Простете ми, че ви накарах да се нервирате. Честна дума, не съм искала!

Наталия Сергеевна

Сега, когато ми покажат в някое театрално фойе, на някоя изложба или артистичен клуб жена, за която със сигурност се знае, че била взела ума на драматурга Хикс и насмалко да подлуди композитора Игрек, сещам се за моята Наталия Сергеевна и мъдро се усмихвам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.